

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6.

Den 15. December 1879.

29. Aargang.

**Halvaars-Konferencen
i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige,
afholdt i det store Tabernakel i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879
og paafølgende Dage.**

(Fra «Deseret News.»)

(Fortsat.)

Tirsdagen den 7de Oktober, Aften
Kl. 7.

Et General-Møde af Præstedømmet, i Forbindelse med et Møde af de Unge Mænds og Unge Kvinders Forbedrings-Foreninger etc., blev afholdt i Tabernaklet.

Præsident John Taylor præsiderede.

Sang. Vøn af Eldste Brigham Young. Sang.

Præsident John Taylor sagde, at han havde haft Besøg af Broder Junius F. Wells, General-Superintendent for de Unge Mænds gjensidige Forbedrings-Forening, som paa Foreningens Begne udvad sig Tilladelse til at holde deres Møde i dette Hus i aften, og det var blevet anset for Bisdom at forbinde herved et General-Møde af Præstedommet og Medlemmerne af Undersøttelsesforeningerne, og forøvrigt for Enhver som interesserede sig for Zions almindel-

lige Velfaerd. Han ønskede deraf, at Broder Wells skulle gjøre saadanne Beværkninger, som Aanden maatte lede ham til, og dersom Nogen af Damerne af Undersøttelsesforeningerne skulle ønske at gjøre nogle Bemærkninger, vilde de have dette Privilegium, for saa vidt Tiden vilde tillade det. Han talte meget opmuntrende om deres Arbejder, som paa en eller anden Maade vare i Forbindelse med Børnenes moraliske og religiøse Undervisning. Han paapegede ogsaa nogle af de ledende Karaktertræk, som burde vise sig hos Israels Eldster.

Eldste Junius F. Wells sagde, at Forberedelserne til at afholde de Unge Mænds og de Unge Kvinders gjensidige Forbedrings-Foreningers halvaarslige Møde, vare blevne gjorde for at fremstille de forskellige Stavers Organisation, men, efter Præsident Taylors

Raad, vilde alle de mindre Forhandlinger ved Mødet, blive udsatte til et fremtidigt Møde. Han omtalte dernest det opmuntrende Held som havde ledsgæt denges Bestræbelser i at berede de unge Mænd for fremtidig Nutte. Han følte sig taknemmelig for de gode Resultater som havde fulgt Mange, som vare blevne kaldte til at gaa ud paa Mission. Han glædedyde sig ogsaa, fordi han havde haft Lejlighed til at fremlægge nogle af Foreningens væsentlige Formaal for Præsident Taylor og Apostlerne, for at deres Arbejder kunde blive underkastede deres Tilsyn og, dersom det vandt deres Bisald, modtage deres Anbefaling og Belsignelse; og han vilde være glad og taknemmelig for at modtage saadanne Raad og Instructioner, som de maatte ønske at give ham.

Eldste Moses Thatcher sagde, at Ungdommen i Zion, i deres forskjellige Organisationer, erholtede Kundskab om Ting, vedrørende Gud, som ere uwunderlige. Han omtalte sin tidlige Erfaring, da han, kun 15 Aar gammel, af Eldste George D. Cannon blev kaldt til at gaa paa Mission til Kalifornien. Medens han var paa denne Mission modtog han en Kundskab fra Gud om at dette Værk var fra ham, og dette Vidnesbyrd havde aldrig forladt ham. Han omtalte denne Omstændighed for at opmuntre de Unge, som nu vare for ham, til at føUGE efter denne store Belsignelse. Han hentydede ogsaa til den Fordel som havde flydt fra vor Ungdoms Forbindelse med Søndagskolerne. Han henvisede med Glæde til de Belsignelser, som forskjellige Forbedrings Foreninger havde udsprettet, og bad, at Gud rigelig vilde velsigne Broder Junius Wells i hans Bestræbelser.

Han talte med megen Eftertryk om Følgerne af Drunkenstab og Nødvendig-

heden af at holde Tristelserne borte fra vore Unge, ved at sætte Landets Love i Kraft; i denne Henseende satte han Cache Staven som et Exempel. Augaaende Co-operationer jagde han, at vi aldrig kunde blive ganske forenede aandeligt med mindre vi ere timeligt forenede; men en Forening i timeligt Henseender vil aldrig kunne blive tilvejebragt blandt os, ved saadanne Forretnings-Principer som Verden nu hylde. „Gjør mod Andre, som Du vil, at Andre skulle gjøre mod Dig,” maa være vort Motto. Co-operation blev først oprettet blandt os til Mangens Nutte og ikke til Fordel for Faar. Han omtalte ogsaa det Heldbringende ved at oprette det saameget omtalte Handels Kollegium. Som en Illustration vilde han ansøre, at Handelsartiklen Eg, havde i Cache Valley Stav indbragt Folket i et Nar ti Tusinde Dollars mere, siden Handelsforeningen var oprettet. Han henvisede til den unaadelige Fordel denne Stav havde haft ved at der nylig var bygget 200 Mile Fernvej, ved Handelsforeningens Foranstaltninger.

Eldste George D. Cannon omtalte Co-operation og den Forenede Orden, og sagde, at han havde følt meget af Guds Land naar han havde omtalt og forsvaret disse Principer. Mangel paa Tilkid, var den Skrænkelse som forhindrede os i at ordne vore timelige Afserer paa den Maade, som de vare aabenbarede til os fra Herren. Gud har indstiftet Tiende-Loven, og de som holdt denne Lov i Ere, kunne sige, at de ere velsignede. Det er vor Pligt at betale vor Tiende og Øringer og at opfylde, hvad Andet der maatte blive forlangt af os, i Forhold til vore Evner.

Han har derefter Vidnesbyrd om, at Gud var med dette Folk, og omtalte de underfundige Snarer som vare blevne lagte for at bringe os i Ulykke; men

Gud har været saa barmhjertig mod os, endog i Midten af alle vore Ufuldkom- menheder, at han befriede os fra disse Snarer, og ved Tønken herom syldtes hans hjerte med Glæde og Taknemme- lighed.

Præsident A. M. Cannon gjorde
nogle fåa Bemærkninger.

Søster Zina Young sagde, at Zions Døtre vare forenede i at opholde Præstedyttet. Hun bar Vidnesbyrd om Sandheden af den celestiale Egt slæbs-orden. Den Tid vilde snart komme, da der ikke vilde være nogen af de Søstre levende, til hvem Profeten Joseph havde lært dette Princip, men hun ønskede at bære sit Vidnesbyrd for hele Verden, at Joseph Smith havde lært dette store og hellige Princip til hende, hvilket hun havde Kvindens Beskyttelse og Ophøjelse til Formaal. Hun omtalte Fordelen ved Silkeavl. Hun glædede sig ved de Besætninger, Præstedyttet udsoldede for at opretholde Dyden og beskytte Søstrene, og forsikrede Brødrene, at Zions Døtre vilde forene sig med dem i dette gode Arbejde.

Forsamlingen rejste sig og sang:
«The spirit of God like a fire is
burning.»
("Ends Aand som en Flid der begynder
at lue.")

Tatsigelse af Eldste Franklin D.
Richards.

Tredie Dag.

Onsdagen d. 8. Oktober 1879, For-
middag kl. 10.

Roret sang:

«With joy we own thy servants,
Lord.»

Bøn af Yeldste N. M. Cannon.

Koret sang:

«My soul is full of peace and love.»

Eldste Angus M. Cannon sagde at haus Hjerte var opfyldt med Glæde

naar han betragede vor himmelske Faders
kærlige Omsorg for de Hellige, siden de
indkom i disse Dale, ved at lade Neg-
nen falde og Landet frembringe dets
Grøde. Han glædede sig ved at betrakte
de Forbedringer, som vare gjorde i Krea-
turavlen og Maskin-Fabrikationen og i
alle andre af Landets Frembringelser,
saaledes som det fremgik af den sidste
Udstilling. Han beklagede, at saa mange
af vore unge Mænd vare tilbøjelige til
at esterabe og deltagte i Verdens Daar-
skaber og Fornøjelser, og de viste en Lyst
til at føge Omgang med dem, som ikke
have nogen Interesse for Evangeliet.
Vi vilde snart blive opfordrede til at
opholde Kirkens Autoriteter, og han haa-
bede, at de Sidste-Dages Hellige vilde
nøje overveje hvad de gjorde, naar de
oploftede deres Hænder ved denne Lej-
lighed. Han sluttede sine Bemærkninger
med nogle gode Formaninger.

Eldste Crastus Snow talte om vor Religions aandalige Natur, som Kun kan bedømmes af dem, som nyde Guds Aand; thi Kjærlighed til Verden bringer Død, men Kjærlighed til Gud bringer Liv og Fred. Han hentydede til Lignelsen om de fem Kloge og de fem daarlige Jomfruer. Han gav nogle gode Instruktioner til dem, som vare satte i ansvarsfulde Stillinger, — saadanne som Apostler, Biskopper, Præsidenterne for Stavene og Kvorerne, og sagde, at dersom de ikke præsiderede i Netsærdighed og fødede Folket med Livets Brød, vilde deres Del blive med Hyltere og Vanstro. Talte om det lidet Held disse havde haft, som havde søgt at friste de Hellige til at bryde deres Pagt, ved Trusler og ved at legge Hindringer paa deres Vej. Der er en Kamp mellem Nationerne og Gud, begyndende med den Nation, til hvilken Evangeliets Fylde blev sendt. Han havde glædet sig ved hans Brødres

Bidnesbyrd som havde talt forud. Mørke Skyer kunne undertiden trække sig sammen over vores Hoveder, men naar vi i saadanne Øjeblikke klynde os til Gud med Hjærtets Indberlighed, vil vor Lykkes Solskin snart vise sig paam.

Idet han omtalte de Bestrebelsler, som vare gjorte for at standse vor Indvandring fra fremmede Lande, udtrykte han tillige sin Glæde over, at vi ikke gaafte vare indskrænklede til den Slags Emigration, thi ifølge den Lov som Gud har aabenbaret til os, vil en langt større Tilvæxt i Antal sylde vore Næller fra oven, ved at vi opfylde den Beslning som blev given til vore første Forældre, at vi skulle være frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden. Han gav der efter Instruktioner til Stavs-Præsidenterne, om at lade Brydrene og Søstrene virke der, hvor deres Evner og Gaver gjorde dem bedst stikkede til. Opmunstrede vore unge Mand til nyttig Virksomhed, istedet for at spilde og øde den kostbare Tid. Han udpegede mange endnu uopdyrkede Steder, grændende op til Zions forskjellige Staver, hvor det vilde være gavnligt at sende unge Menighed og My-Antenne op, ledsgagede af nogle saa erfarte Brydre, for at de kunde danne sig selv et Hjem der. Han opfordrede Stavs-Præsidenterne at have deres Optørhedsområder henvendt paa saadanne Steder, til Færdel for dem, som vare under deres Bestyrelse, og ikke vente paa, at Apostlerne skulle komme og udpege saadanne Foretagender; de skulle ogsaa sætte et godt Exempel, og neddæmpe enhver Art Daarstak og Onde.

Eldste G. D. Cannon foreslog Kirkens Autoriteter for Konferencen, hvilket blev ensstemmigt vedtaget saaledes:

John Taylor, som Præsident for de Tolv Apostlers Kvorum, som en af de Tolv Apostler og som Medlem af Prä-

sidentskabet for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Som Medlemmer af de Tolv Apostlers Kvorum: Wilford Woodruff, Orson Pratt, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Crastus Snow, Franklin D. Richards, George D. Cannon, Brigham Young, Joseph F. Smith, Albert Carrington og Moses Thatcher.

Raadgivere til de Tolv Apostler: John W. Young og D. C. Wells.

De Tolv Apostler som Kirkens præsiderende Kvorum og Autoritet, og, tilligemed deres Raadgivere, som Profeter, Seere og Aabenbarere.

Kirkens Patriark: John Smith.

Som de første syv Præsidenter for de Halvsjærds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott.

Som Kirkens præsiderende Biskop: Edward Hunter, med Leonard W. Hardy og Robert L. Burton som hans Raadgivere.

Eldste Cannon foreslog Følgende: „At John Taylor herved bestilles som Forvalter for Kirkens timelige Affærer og at holde alle lovlige Skjøder og Kontrakter for dens Ejendomme.“

Enstemmigt vedtaget.

„At vi modtage og bifalde en Kauktion stor Et hundredre Dollars fra Kirkens Forvalter, med Apostlerne som Kauzionister, og at nævnte Sum bliver betalbar til Kirkens præsiderende Biskop.“

Enstemmigt vedtaget.

Der blev givet Lejlighed for Modstemmer. Da ingen saadanne meldte sig, bleve Forslagene erklærede som enstemmigt vedtagne.

Eldste Cannon sagde, at der var opstillet det Spørgsmål, om Kirken var en Korporation. Dette Spørgsmål,

sagde han, var ikke blevet afgjort gjen-
uem Domstolene, og om det vilde blive
afgjort eller ikke, vilde være os uden
Forskel. Vi ere et religiøst Samfund
og som saadant har vi Ret til, enten vi
ere indkorporerede under Loven eller ikke,
at vælge en Forvalter til at tage Bare
paa vores Ejendomme; og det var for
at kunne udøve denne Magt vi som en
Kirke, som et religiøst Samfund have,
at Forslagene blevne opstillede i denne
Form, saa at der ikke herefter kunde
blive Spørgsmaal om vor Forvalters
Berettigelse til at handle uafhængigt,
ligemeget enten vi ere en Korporation
eller ikke.

Ogsaa Følgende blevne ensstemmigt
vedtagne til Opholdelse:

De Tolv Apostler, deres to Raad-
givere og Biskop Ed. Hunter som Raad-
givere til Kirkens timelige Forvalter.

Albert Carrington som Præsident
for den vedvarende Emigrationsfond til
Hjemsamling af de Fattige, og Følgende
som hans Medhjælpere: F. D. Richards,
F. M. Lyman, H. S. Eldredge, Joseph
F. Smith, John W. Young, Angus M.
Cannon, Moses Thatcher, William Jen-
nings, John N. Winder, Henry Din-
woodey, Robert T. Burton, A. O. Smoot
og H. B. Clawson.

Orson Pratt som Kirkens General-
Historieskriver og Wilford Woodruff som
hans Medhjælper.

Truman O. Angel som Kirkens Ge-
neral-Arkitekt, og T. O. Angel jun. og
H. W. Folson som hans Medhjælpere.

Som Revisorer: Wilford Woodruff,
E. Snow, F. D. Richards og J. F.
Smith.

George Goddard som Konferencens
Skriver.

Derefter blev op læst Navnene paa
tolv Brødre som bleve bestykkede til at
gaa ud paa Mission.

Raadgiver L. W. Hardy talte om
Tiende-Principet. Sagde, at det vilde
være umuligt for Biskop Hunter og Raad-
givere, personligt at besøge overalt i
dette udstrakte Territorium, deraf var
der udvalgt Agenter som skulle efterse
og varetage Tiende-Affærerne. Gud ind-
stiftede Tiendedelen i Begyndelsen. Abra-
ham betalte Tiende af sin Jords Af-
grøde, og da Gud opreste sin Profet
Joseph Smith, indførte han Loven om
Tiende og Øfringer, og disse som noj-
agtigt iagttagte denne Lov, ville blive
velsignede i Overslod. Han beklagede, at
der i nogle Stæde, ifølge den igaar op-
læste Rapport, kun var indbetalt saa
smaa Beløb i Fastepenge, hvoraaf de Fatt-
tige skulle hjælpes, og han gjorde en
faderlig Opsordning til alle Bisopperne
om at være hjælpe og gavnildne mod
de Fattige, og anmodede indstændigt de
Hellige at betale deres Tiende og Øfrin-
ger, og derved sikre sig store og uwurder-
lige Velsignelser som Gud har lovet.

Ældste George D. Cannon op læste
Navnene paa 32 Missionarer, hvis Ar-
bejdsmarker herefter vilde blive bestemte.

Derefter blev bekjendtgjort, at de i
Byen værende Missionerer ønskedes at
møde i Raadhøst næste Dags Formid-
dag Kl. 10; og at et Møde for de Halv-
fjerdels vilde blive afholdt i Forsam-
lingshuset i 14de Ward, samme Dags
Aften Kl. 7.

Præsident John Taylor sagde til
Slutning: Jeg tanker, at vi nu ere om-
tent færdige med denne Konferences For-
handlinger. Jeg er meget glad ved at
være Bidne til den Følelse og Land,
som har tilkendegivet sig i vor Midte,
og jeg vil paamly opfordre Stavns-Præ-
sidenterne, Bisopperne, Højraadet, Prä-
sterne, Lærerne og Diaconerne at ud-
spredre de Lærdomme og Instruktioner
blandt Folket, som ere blevne givne her,

og at paase, at Guds Riges Orden bliver opholdt og hævdet; at vi, hver for sig og forenede, søger at tilvejebringe en nærmere Forening med Herren; at vi paase, at Ærlighed, Sandhed, Retsklassenhed og Dyd bliver vedligeholdt og opholdt i de forskellige Staver. Paase, at I i Eders forskellige Staver oprettholder rene Principer, og kæle enhver Ting, som er i Modstrid med Dyd, Retfærdighed og Ærlighed, og at Guds Love blive holdt i Ære, at Kirken bliver renset fra Alt, som er urent, saa at vi kunne berede os selv til at fremstille os for Herren med Tillid til, at han vil understøtte os i alle vores Foretagender; at vi maa nærme os Herren istedet for at fjerne os fra ham, og at vi maa følge de Raad, som blive givne os i Henseende til Co-operation, og i Særdeleshed i Henseende til Fabrikation. Vi ønske at understøtte Hjemme-Industri i alle dens Grene, saa at vi kunne blive selvstændige. Og lad os forsøge at efter leve vor Religion og holde Guds Befalinger, og hans Velsignelser vil tilslyde os, men derom vi forsømme disse Ting, vil det Modsatte blive Tilfældet. Jeg ønsker at gentage hvad jeg sagde igaar om dette Emne, at ingen Præsident, Biskop, Præst, Lærer eller Diacon kan forsvare at tillade Guds Love ustraffet at blive trampede i Støvet, indenfor deres Omraade. Dersom de gør eller laaer Haand til Uretfærdighed, vil Gud

kreve det af deres Hænder, men dersom de ønsker at bære andre Mænds Brøde paa deres Skuldrer, — for mig gjerne, — jeg vil ikke og de Tolv vil heller ikke. Det tillommer os at gjøre Guds Billie og holde hans Befalinger, og dersom vi gjøre dette, vil Guds Land og Belsignelser og Kraft være med os fra nu af, men dersom vi ikke gjøre dette, kunne vi forvente hans Brede over os. Lad os derfor paase, at de Mænd, som besæde Stillinger i Kirken, ere Mænd af Ære, Sandhed og Retfærdighed. Vi bryde os ikke om Bedragere, om Uærlige eller dem som søger at drage Bindning af os, — lad dem gaa deres egen Vej, men lad os søger efter Sandhed, Ærlighed og Retsklassenhed, saa at vi kunne blive lig vor himmelske Fader, der er ren og hellig og ikke ser igjennem Tingre med Synd af nogensomhest Art. Gud velsigne Eder. Jeg føler til at talke Brødrene for den gode Orden som har været udvist, og at anerkjende mine Brødres, de Tolvs Arbejder, og ogsaa Sangkoret og Alle, som have Interesse for Zions Befærd. Maa Gud velsigne Eder og lede Eder fremad paa Livets Vej. Amen.

Konferencen blev sluttet til den 6te April 1880.

Koret sang en Hymne.

Takfigelse af Ældste Orson Pratt.

George Goddard.

Konferencens Skriver.

Levende og døde Profeter.

For hos Menneskeslægten at bevare en sand Rundstab om Gud og hans Love, har han, fra Tid til Tid, siden Skabelsen, oprejst Profeter, hvem han, i de forskellige Generationer, har

sendt til Menneskeslægten med et Sandheds og Freshens Budstab. Disse Profeter have fremhaaret deres Budstab mundtlig eller nedskrevet dem i Bøger, for at de kunde blive bevarede til Gavn

for Efterslagten, og de have almindeligt været i stand til at give de kraftigste Beviser paa Gudsommeligheden af det Budstab, de bare eller det Vidnesbyrd, de forkyndte for Folket.

Sandheden af det Budstab, der blev fremhaaret af Fortidens forstellige Profeter, om hvem vi have nogen Optegnelse, blev almindeligt indlysende for enhver ædel Person, som vilde undersøge det; men nogle saa Argumenter vare dog nødvendige for at understøtte Sandheden af deres Lærdomme, thi disse vare altid i fuldkommen Harmoni med Menneskets naturlige Intelligence, naar man kun vilde undersøge den med et fordomsfrit, upartist, ørligt og oprigtigt Hjerte.

Jingen Profet, som var sendt af Gud, har nogensinde fremkommet med en Lære eller Princip, som i fjerneste Grad har været i Modstrid med Bidenskabens Sandheder eller sind Filosofi, naar den kun bliver rigtig forstaet; ejheller har nogen sand Guds Profet nogensinde lært Noget, som vilde have været til Skade for dem, som hørte det, dersom de havde adlydt det. Kort sagt, de Lærdomme og Budstaber som bleve forkyndte af Profeter, sendte af Gud, har altid været af en saadan Beskaffenhed, at de have anbefalet sig selv som sande, rene, gode forædlende og velgjørende til ethvert ædelt Menneske, som vilde undersøge dem, og ved Forkastelse eller Antagelse af dem, lade sig lede af Samvittigheden.

Og dog, forunderligt nok, trods deres Læres Renhed og Sandhed, deres hellige Levnet, deres høje Kaldelse og uagtet deres ædle Ridkærhed for deres Medmenneskers Belfærd og Frelse, have man dog omtrent altid lagt et ubarmhjertigt og grusomt Had for Dagen mod Profeterne; de have forfulgt, pislet og stenet dem og i mangfoldige Tilfælde myrdet

dem. I een Forstand har det i Almindelighed været et lidet misundelsesværdigt Lod at blive kaldt til at være en Guds Profet. En saadan Kaldelse har næsten altid dømt den Kaldede til et Liv fuldt af Modgang, Mangl og Forfølgelse, og i mangfoldige Tilfælde til en smertefuld og en stroffelig Død; og dersom disse Fortidens Profeter ikke havde haft Forvisningen om en fremtidig Belønning til at trøste og opholde dem, vilde de af alle Mennesker have været de mest elendige og ulykkelige.

De Forfølgelser, som Guds Profeter have maatte udholde, have almindeligt været tilskyndet ved Bagværfelse, Slæbber og Løgne, som have været udslynget imod dem. Disse, da de ikke vare grundede paa Sandheden, ere snart blevne forglemte, skjønt i mange Tilfælde ikke før efter at Offerets Blod var flydt. Men en Profets Vidnesbyrd og Lære, kan ikke, trods den Bagværfelse, som ledte til hans Død, gaa i Forglemmelse. De ere sande og skinne med en evig Lue; og naar saa denne Mand er død, og de Løgne, som vare udsprede imod ham ere forglemte og ikke længere kan opvække Had imod ham, gjør Efterslagten ham al den Ære, som hans Samtidige nægtede ham, og raabe: „Se, han var en Profet, men vore Fædre vidste det ikke.“ De oprette Mindesmærke over hans Levninger; hans Navn bliver indridset blandt Helgendes, og hans Skrifter blive opbevarede og holdte i Ære.

Og maaske den Sloegt, som saaledes erer en død Profet, forfølger og myrder til samme Tid de levende, talende Guds Drakler blandt dem.

Hvor forståeligt! Og dog er det ikke overbrevet. I Historien om Guds Handlemaade med Menneskenes Børn, er det ofte fremstillet saaledes i hele dets frygtelige Virkelighed. Selv i dette

nittende Aarhundrede, omgivet af en Civilisation, som praler af Frihed til at handle Enhver efter sin Overbevisning, er en Guds Profet eller et Folk som tror paa ham, ikke fritagen for Forsørgelse og Ød, hvilket tydeligt nok fremgaar af at fornlyig de Sidste-Dages Hellige og deres Eldster i Nord-Caroline ere blevne piskede; Joseph Standings holdblodige Mord i Georgia, Forenede Stater, Nord Amerika, og den nylig tagne Beslutning af de Forenede Stater om at ville, ved lovlige eller ulovlige Midler, ødelægge Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, samt deres Øpfordring, som de har udsendt til andre Nationer, om at hjælpe dem i deres ugudelige Foretagende, ved at forbyde de Hellige i fremmede Lande at adlyde Guds Besaling, at hjemsamle dem til deres Guds Zion, ogsaa de Sidste-Dages Helliges Historie, som er en uafbrudt Række af Bold og Uret for deres Religions Skyld. Hvorfor vil da en Slægt, som saaledes ærer og bevarer de døde Profeters Skrifter, forkaste, forfølge og dræbe de levende? Det vilde være langt bedre for en Mand at modtage en levende Guds Profets Tjeneste end at læse tu-sinde døde Profeters Skrifter. En Mand kan aldrig faa sine Synder tilgivne ved

at læse de døde Profeters Skrifter, Lærdomme og Vidnesbyrd. Om han end aldrig saa længe og saa flittigt undersøger Skrifterne, kan han dog aldrig erholde den Hellig-Aands Gave som, tilligemed Synds-Forladelse er uundgaaelig, nødvendig til Frelse. Men dersom han kun kunde blive tilladt at se og modtage en levende Guds Profets Administration, vilde han faa Tilgivelse for sine Synder og den Hellig-Aands Gave ved Daab paa den rette Maade og ved Haands-paalæggelse af denne Profet. Satan ved, at en levende Guds Profets Arbejder kan anrette mere Ødeleggelse i hans Rige end alle de døde Profeters Skrifter tilsammen formaar, og det er dersor, at han opirrer onde Menneskers Hjørter til at dræbe Profeterne og bortrydde den sidste Mand fra Jorden, som holder det hellige Præstedømme. Skjøndt han i tidligere Tider har havt megen Held med sig heri, vil det dog denne Gang slaa fejl for ham. Der er nu en Skare af Guds Tjenere, illædte med det hellige Præstedømme, som arbejder blandt Nationerne, og det Arbejde, som de udøfre, skal aldrig blive taget fra Jorden eller overvindes, indtil Menneskenes Søn kommer i sin Hærlighed.

„Skandinaviens Stjerne“, som udkommer to Gange om Maanedene, vil for Fremtiden blive tilsendt Abonnenter i Utah og overalt i de Forenede Stater, Amerika, portofrit for 1 Dollar om Året, naar den sendes en Gang om Maaneden, og 1 Dollar 25 Cents, hvis den ønskes tilsendt enkeltvis, hver Gang den udkommer. Paa Grund af denne Nedsettelse i Subskriptionsprisen, maa Betalingen uafvigelig erlagges forud, og tidligere Abonnenter anmodes om at formy deres Subskription i rette Tid, for at undgaa Standsning i Forsendelsen. Ny tiltrædende Abonnenter kanne erholde de af denne Aargang allerede udkomne Numre, saalænge Oplag haves. Agenter erholde hvert 10de Expl. frit. Alle Reklamationer, samt Pengebeløb, bedes indsendt til „N. Wilhelmsen, Lorenzensgade Nr. 14. 1. Sal, Copenhagen“. „Nordstjernau“ kan erholdes paa samme Betingelser.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. December.

Til Præstedommet i Konferencerne.

Heldigvis er det overordentligt sjeldent, at der opstaar Misforstaelse angaaende Grændsen af den Myndighed disse have, som arbejde i Grene og Konferencer. Grunden hertil er, at for at kunne virke fuldt gavnlig, bør hver 2dste være nojagtigt underrettet angaaende Udstrekningen af og Grænsen for hans Virkekreds og Myndighed. Ved at holde sig for langt indenfor den begrenede Linie, bliver en Person indskrænket og tvungen i sin Virksomhed, og Værkets Fremgang, under hans Overopsyn, hemmet. Dersom han paa den anden Side overskridt Grænderne for sin Bestikkelse, maa han nødvendigvis indsnige sig i en Andens Arbejdsmark, og saaledes gjøre Brud paa Ordens Principerne. Lovene og Principerne for Kirkens Regering ere imidlertid saa overordentlig simple, at Misgreb og Misforstaelser ere umøgelige.

Naar en Mand i Jesu Kristi Kirke modtager en Del af det hellige Præstedømme, hvilket bemyndiger ham til at handle i de Kaldelsor og Bestikkeler, som vedkomme dette quodommelige Værk, er det, for at kunne virke heri, hans Pligt, slittigt at gjøre sig bekjendt med de Pligter som særligt ere forbundne med denne Myndighed og Kaldelse. Den samme Regel gjelder i Tilfælde, hvor Nogen bliver udvalgt til en særlig Kaldelse. Mangel paa Underretning, medfører Udygtighed til at handle med Bisdom til Belsignelse for Guds hellige Værk; derfor siger Be salingen, given ved nyere Åabenbaring: „Lad hver Mand kjende sin Pligt og gjøre den.“

Der er et undersiggende Princip, som skulde være som en Ledestjerne for enhver Mand i Henseende til Kirkens Bestyrelse. Det er en Beviser, som letfatteligt er given i Åabenbaringerne til Guds Kirke, og som indbefattes i alle hans Hænders Gjerninger, hvoriblandt de Verdnér, som prydte Himmelens udstrakte Rum. Denne Beviser er, at i enhver af Kirkens Embeder og Bestillinger, den lavere Myndighed ikke styrer og kontrollerer den højere.

Bringende dette Princip til Anvendelse i denne Missions Afferer, maa det anses for Rigtigt at bestemme en 2dtes Stilling, som præsiderer over en af Kirkens Grene. Han skulde i enhver Henseende være en Fader for den lille Flok, han er betroet at vaage over, idet han drager Omisjor for baade deres tinielige saa vel som aandelige Velsærd, med den største Omhyggelighed. Han skulde virke med Milhed og Sagtmødigheid, og dog være urokkelig som Klippen, naar der er tale om Retfærdighedens Principer. En af hans Hovedpligter er at paase, at Præstedommet og de Hellige opfylder deres Pligter, og ved Guds Belsignelse og sine Brødres Hjælp, at udrydde Ugudelighed fra Kirken. Han skulde ogsaa altid erindre den meget store Ansvarlighed som hviler paa ham, i at udsprede Evangeliet, og understøtte dem, der præsider over ham. Han bør ogsaa erindre, at alle Sager af Vigtighed, som vedrører Værket indenfor hans Virkekreds, skulde modtage Kirkens

Bisfalb, da Loven, som er aabenbaret angaaende denne Gjenstand siger, at Alt skal udføres med „almindeligt Bisfalb.“

Enhver Mand, som holder en Beskikkelse, er uafhængig i sin Kaldelse og Virksomhed, og Gjenstand for Bejledning af en højere Autoritet. Som for Exempel en omrejsende Eldste, der er bestillet til et Distrikt i Konferencen, præsiderer, i Kraft af denne Beskikkelse, over de Grene som findes deri. Men naar en Mand præsiderer over nogen Konference eller Afdeling af Kirken, følger ikke deraf, at han selv behøver at væage over de mindste Enkeltheder som vedrører den. Alt ville forsøge herpaa, det vil sige de mindste Enkeltheder, vilde endog være en højst usik Fremgangsmaade. En vis og nyttig Forvalter, vil bruge al den Hjælp, han har, paa den nyttigste og bedste Maade, og saaledes holde Samfundet i Virksomhed, holde det i uafbrudt Livlighed, og lade Nandens Liv flyde synligt gjennem hele Organisationen.

Bed Behandling af en Grens Afsærer, fordrer almindelig Höfslighed og Orden, at naar enten en omrejsende Eldste eller Konferencens Præsident er tilstede, Forstanderen da overtyder sig om hans Mening, og handler i Overensstemmelse hermed. Det følger ikke deraf, at den omrejsende Eldste eller Konference-Præsidenten skal tage Magten fra Forstanderen over Grenen, men denne skal naturligvis respekteres i sin Stilling og Kaldelse. Dog skal det aldrig tabes affyne, at den højere Stilling er den præsiderende Autoritet. Naturligvis kan der ikke, naar Alle have Herrens Nand til at lede dem, blive nogen Mangel paa Enighed i Førelser og Handlinger, men det er rigtigt, naar en højere Embedsmann er tilstede, for den lavere at indhente hans Mening med Hensyn til at skride frem i Sager, som vedrører Værkets Velvære, selv om ogsaa den, som gjør Spørgsmalet, bliver opfordret at gaa frem som Nanden leder ham. Det er ikke i Overensstemmelse med Jesu Kristi Kirkes Nand og Lære, for en Forstander at gaa frem uden det mindste Hensyn til sine tilstedeværende ledende Brødre.

Dette Princip er gjeldende overalt i hele Organisationen og alle dens Grene. Det har lige Anwendung i Forholdet mellem den omrejsende Eldste og Konference-Præsidenten, og i næste Led mellem Sidstnævnte og Myndigheden over ham.

En Sag, som ikke bør forglemmes, der gjælder for Alle, uden Hensyn til hans Rang og Stilling, er, at Præstebommet eller en damed forbunden Beskikkelse, ikke er givet nogen Mand, for at sætte ham i stand til at herske over Nogle med despotisk Magt. En haard, hydende og tvingende Nand, er i Modstrid med Kristi og Evangeliets Nand. Alle Kaldelser henhørende til Kirken ere hellige, og paalagte Mand for at de kunne velsigne og ikke undertrykke deres Medmennesker. Det er en Kaldelse, som sætter den vise og bestedne Besiddler i stand til at lede Mand og Kvinder frem paa Lysets, Kundskabens og Dydens Vej, saa at de kunne erholde den evige Freds og Frelses Velsignelser.

Ankomst og Beskikkelse. Den 29de f. M. havde vi den Glæde at byde velkommen hertil, nedeunnevnte Brødre fra Zion, som havde haft en god og behagelig Rejse paa 25 Dage. De beskikkedes saaledes: Eldste Isak Sørensen til at arbejde i Københavns Konference, Eldste Hans Junk til at arbejde i Marhus Konference og Eldste Peter Nielsen til at arbejde i Göteborg Konference.

N. Wilm Hansen.

Præsident over den skandinaviske Mission.

Evig Straf.

Af Eldste Moroni Snow.

Der eksisterer blandt Menneskene en Mangde forskellige Meninger angaaende Betydningen af Ordene Hølvede og Helvedesild, som saa ofte forekomme i Bibelen. Præsterne have, til deres egen Fordel, tilbageholdt den sande Mening fra den mere uvidende Klassé, og have truet de Bantrø og disse, som have vovet at strige mod deres Lære, med en „*Sø af Ild og Svoul*,“ i hvilken de Dudes Sjæle for evigt skalde brænde og aldrig fortærres. Den lavere Klassé har saa lange været under lejede Præsters Aag, og deres Frygt for Gud er saalænge blevet lært dem ved Mennesekobud, at det synes haardt for dem at forstaa Bibelens simple Sandheder. Det mit- tende Narhundredes store Profet (Joseph Smith) har givet Nøglen til den rigtige Forstaaelse af det ovenfor nævnte Ord, idet han siger: „*Ewig Straf er Guds Straf*.“ Dette er fordi Gud er evig og hans Dage ere uden Ende, og hans Straffe staa i Forhold til den evige Verden; af denne Grund er evig Straf af en modsat Art som Straffene i denne Verden. Den herkende Tro er, at naar Mennesket dør, bliver det strax enten op-hojet til Herlighed eller nedkastet til Skjærsilden. Dersom vi blot, i det sidste Øjeblik før Livets Traad er bristet, bekjender Jesus Kristus, skulle vi blive frelse. En saadan Lære er nok til at faa elhvert cedelt Menneske til at trække sig tilbage.

Lad os undersøge nogle saa Fakta i Henseende til disse Udtryk som ere bragte i den hellige Skrift. De vigtigste Forsvar herfor, finde vi i Folgende (Hebr. 9, 27.): „*Det er Mennesket beskiftet, engang at dø, men derefter Dommen.*“

Hvor lange efter Døden Dommen kommer, taler Paulus ikke noget om her. Salmisten siger (15, 10): „*Thi du skal ikke forlade min Sjæl i Hølvede; du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse.*“ Dette er stadfestet af Peter (Ap. Gj. 2, 27), som ogsaa siger (1 Petr. 3, 18—20): „*Han, som led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Alanden, i hvilken han og gif og prædikede for Alanderne, som vare i Forvaring, dem, som forдум vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage.*“ Efter tre Dages Forløb opstod Jesus, og visste sig for Marie, til hvem han, da hun vilde omfavne ham, sagde: „*Rør mig ikke, thi jeg er endnu ikke opfaret til min Fader; men gaf til mine Brødre og sig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud,*“ (Joh. 20, 17.), hvilket han gjorde, saaledes som berettet i Markus 16, 19 og Ap. Gj. 1, 9—11.

Af disse Skrifstueder erfare vi, at der mellem Døden og Opstandelsen er et Tidsrum, i hvilket vore Alander eksisterer. Det er dette Paradis til hvilket Jesus hentyder i Lukas 23, 43. Jesu Mening kunde ikke misforstaaes af Jøderne og dem som omgave ham, thi de troede paa dette Opholdssted, og det hebreiske Ord „*Sheol*“ er blevet oversat ved „*Hølvede*“, og betegner et sjælt, hemmeligt eller for-dulgt Sted, og i det Græske benyttes Ordet „*Hades*“, som udspringer fra „*a*“ og „*eidon*“, som betyder ikke set. Dette Hølvede eller Hades er aldrig benyttet for at betegne Synderes Straffested. Josephus, den jødiske historiestriver, siger herom: „*Dette Sted anses for et For-*

varingssted for Sjæle — — — medens de vente paa den evige Hvile og ny Liv i Himmelten, hvilket følger efter Opholdet paa dette Sted. Dette er hvad der forstaaes med Hades, hvori alle Menneskers Sjæle opbevares, indtil en vis Tid, hvilken Gud har bestemt, da han vil lade alle Mennesker opstaa fra de Døde — — — de selv samme Legemer, hvilke G. Grækere tro at være opløste, ville igjen opstaa." Hades deler han derved i to Steder, hvor de Retfærdige og de Uretfærdige opbevares, og det første, siger han, „kalde vi Abrahams Skjød." Se Lukas 16, 23. Han siger, de Onde „ere paavirkede af den forfærdelige Forventning om en forestaaende Dom og derpaa følgende Straf." Saaledes blev det forstaaet af Jøderne, til hvem Jesus talte, og stemmer ganske overens med Evangeliet, som aabenbaret gjemmem Profeten Joseph.

Efter Døden kommer Dommen; og de, som ere døde i enhver af Verdens Tidsalbre, ville staa for Kristi Domstol, iførte deres opstandne Legemer, og alle Mennesker ville „blive dømte i Overensstemmelse med deres Gjerninger i Kjødet," og de Retfærdige ville modtage deres Besømming, medens de Onde skal „gaa bort til den evige Ild," og „Død og Helsevede bleve kastede i Ildsjælen. Dette er den anden Død." (Aab. 20, 14).

Forat søge at gjennemtrænge det hemmelighedsfulde Mørke, hvori Guddommen har indhyllet de Ondes Tilstand, ville vi undersøge de Udtryk Skriften selv benytter sig af. Som før bemærket, benyttes i Græsk for Helsevede, „Hades", saaledes ogsaa det Udtryk som benyttes for at betegne de Ondes Endeligt. Ildsjæl er „Gehenna". Dette Udtryk blev tydeligt forstaaet af Jøderne,

og vilde have været hos os idag, dersom den sande Menig ikke havde været tilbageholdt af listige Prester. Gehenna er i Virkeligheden Hinnom Dalen, syd for Jerusalem, der engang var berømt for den skækkelige Molok Tilbedelse, som der fandt Sted, og som senere blev besmittet af alle Slags Urenligheder og opfyldt med Dyrs samt Forbryderes døde Legemer. For at tilintetgjøre denne Masse af Fordærvelse og forhindre Pestilens, lod man vedvarende en Ild brænde, som naturligvis ødelagte Forbrydernes døde Legemer, og Clementerne, hvoraf de engang bestode, blev spredte til Himmelens fire Vinde, og derved blev Pestilensen forhindret fra at sprede sig. Ved denne Ilds Virkning blev Clementerne, hvoraf Legemerne bestode, oploste og gift tilbage til deres oprindelige Stilling. Vi kunne ikke tro, at de Ugudelige skulle brænde i al Evighed, ejheller læser Bibelen noget Saadant.

Judas, Jakobs Broder, siger, idet han hentyder til evig Straf: „Ligesom Sodoma og Gomorra og de omliggende Stæder, der de paa samme Maade, som disse, vare henfaldne til Utigt, ere satte til et Eksempel, idet de bare en evig Ilds Straf." (Juda 7 B.) Disse ugudelige og fordærvede Steder blev ødelagte saaledes, at intet Spor af dem efterloddes, og dog var Ilden ikke af nogen lang Varighed, men kun tilstrækkelig til at ødelægge eller oplöse Legemets grovere Bestanddele, og dette er „et Eksempel, idet de bare en evig Ilds Straf." Gud eksisterer fra Evighed til Evighed, og de Midler, hvorved han enten straffer eller ødelægger de Ugudeliges Sjæl i de evige Verden, er den evige Straf i den Forstand, som Jesus talte om den og som det er aabenbaret ved Profeten Joseph Smith.

Ere Stjernerne beboede Verdner?

Af Eldste George Reynolds.

Deg synes Aanden hvisker: Ej Nogen kan opdage
Et Sted i Himmelrummet, hvor Gud lod Intet stabe.
Guds Gjerninger vedblive, der er ej nogen Ende
Paa Verdner og paa Liv; men altid vil man kende,
At Fremstridt og Forbedring gjentager sig paam,
Og flere Kloder dannes, hvor Aander finde Zy,
Thi Kaos ubegrændset maa lyde Ordet „Oliv“;
Der er ej nogen Ende paa Rum og Aand og Liv.

W. W. Phelps.

Dersom vi antage, at Videnskabs-mændenes Formodninger ere rigtige, maa vi komme til det Resultat, at:

Der er i det mindste tre Ting, som ere uendelige — Verdensrummet, Tid og Materier. Verdensrummet er ubegrændset, Tiden er evig og Materierne ere uindtømmelige. Det er paa denne Maade, at guddommelig Intelligence arbejder og over hvilket guddommelig Bisdom raader.

Det er kun faa Generationer siden, at kristne Mænd og Kvinder ontrent over hele Verden hyldede den sjælelige Ide, at af alle den almægtige Guds utallige Skabelser, var alene denne Verden, denne lille Klode vi bo paa, et Opholdssted for menneskelige Væsner. Hvad Ejendommeligt der var ved denne Klode som gjorde, at den saa høllig og undtagelsesvis blev begünstiget, formaaede ikke at sige, thi hverken dens Størrelse, Skønhed eller Stilling i Universet, udmarkede den fremfor Myriader af andre Stjerner. De troede ydermere, at den store Jeg Er, almægtig i Bisdom, Magt og Kundstab havde, som det synes, ligget i Dvale i Evighederne forud, indtil for en sex Tusinde Aar siden, da han pludselig sat den Ide at stabe og danne en Jord til Opholdssted for Væsner i hans eget Billede og efter hans egen Lignelse, og ved hans Krafts evige Ord sætte

denne Ide i Udsærelse. Foragtelig som en saadan Theori er, og nedværdigende for den levende Guds Karakter, blev det dog dengang anset for ubibels og ureligist at tro, at der var andre beboede Verdner end den vi bo paa; og det er kun i de senere Aar, siden det evige Evangeliums Gjengivelse i sin Fylde, at Skabelsens Storhed og Frelsningsplanens Herlighed, i saa stor Grad er daget op i de Uinspireredes Hjørter, gennem det hellige Præstediynnes Lys og Lære, og at de nu ere mere almindeligt villige til at tilstaa, at ikke alene en Verden, men Myriader af Verdner have været skabte og dannede som Opholdssted for Guds Børn, dels medens de vare iflædte Dødelighed og dels ophøjede til evigt Liv.

Man har paastaaet, at den Formodning, at endel af Himmelens Stjerner-Herfare var beboet af udødelige Væsner, var ubibels, fordi, sagdes der, den var i Modstrid med Beretningen om Skabelsen, saaledes som givet i Første Mosebog. Men det maa erindres at Bibelen ikke er en videnkabelig Beretning, til Undervisning for Lærde. Den er en Beretning om Guds Handlemaaede med Menneskene, skrevet for alle Folk. Den er i Sædeleshed bestemt for de Fattige, de Ringe og Ullerde, til hvem

Evangeliet bliver prædiket, og som saadant assattet med Hensyn til deres Tankegang og Maade at udtrykke sig paa. Moses, som skrev Beretningen om denne Verdens Skabelse, der er bleven nedarvet til os, skrev ikke til et videnskabeligt uddannet Folk, men til et Folk, som gjennem et grusomt Slaveries uafbrudte Arbejde, vare faldne meget dybt; saa dybt vare de sunke, og saa lidet kendte de, at da Moses nogle Dage var værende fra dem, for at samtale med Herren paa Bjerget, behøvede de at danne en Guldkalv til at være deres Gud, for at de kunde se den Ting de tilbade. Ijheller skrev Moses en Beretning om hele Universets Skabelse; det var denne Jords Organisation, hans Historie havde at gøre med, og de andre mere vigtige Skabelser, tagende Verdensbygningen som et Hele, ere simpelt indførte i deres Slagtslab til Hoved-Gjenstanden. Bibelen er skrevet til Folket, for Folket og i Folket Sprog, skjøndt der Intet er i dens Blade som, naar det bliver optaget i dets bogstavelige og ligefremme Mening, kommer i Modstrid med den sande, velforstaede Videnslab.

Endnu mere besynderlig er den Paastand, at det er ureligist at tro Tilstedeværelsen af mange beboede Verdnere. „Dersom der er flere end en beboet Klode,” spørger En, „hvorpåledes er det da muligt, at den Gud, som omfatter Alt, vil kunne betragte denne Jord med sine Indbyggere, der oversør det umaaelige store Verdensrum med dets utallige Kloder er saa godt som Intet, med en saadan Optankomhed, som han gjør? Og mindst af Alt, hvorpåledes skal hvort Menneske kunne vedblive at modtage saamange Beviser paa Guds Naade og Kunst og Godhed, som Religionen lever om, og uden hvilke et religiøst Menneske maa føle sig ensom, ulykkelig og forladt?”

Hvilken elendig Opsattelse af en Gud! Hvor indskrænket i Kundskab! Hvor begrænset i Magt! Men Ulykken er, at det Menneske, der figer saaledes, misforstaar det Væsen, han tilbeder; han kendt ikke den sande og levende Gud. Skjøndt han tilstaar, at Gud er almægtig, fremgaar det dog tydeligt, at han i sit inderste Hjerte ikke tror paa Guds Almagt. Efter hans Begreber frygter han altsaa, at Gud har en stor Familie til at kunne drage fornøden Omsorg for den. Dette er at gøre det Hele meget simpelt, og tilkendegiver, hvilken Betydning han tilsægger det Værens løvrige Almagt og Alvhished, som han paastaar at tilbede. En Troende af det sande Evangelium, har ingen saadan Frygt; hans Tro er udstrakt og evig; han erkender, at „Gud kendt alle sine Gjerninger,” ikke alene siden Jordens Skabelse, men fra Evighed til Evighed. Det sande Evangeliums Principer og Lærdommme gøre det Hele klart for ham; endel af Himmelens Hemmeligheder ere aabnede for hans Forstand, og han tilbeder en Gud, uendelig i sin Magt, Visdom, Hærlichkeit og Styrke, som omfatter alle sine Skabninger, og ellers og drager Omsorg for alle sine Hænders Gjerninger, hvis Antal forsges i Evigheden, til hvis Niges og Hærlichkeit bestandige Tiltagen, der ikke skal være nogen Ende, og hvis Esterlægter vedbliver for evig. Efter at den Ide var blevet almindelig blandt de Dybtenkende, at vor Jord ikke var den eneste beboede Klode, skrede Astronomerne til, ved Hjælp af Spektroskopet, Teleskopet og andre Instrumenter, at forsøge, fra Stjernerne selv at hente Beweiser til Kunst for denne Ide. Ved Hjælp af Spektroskopet have de godtgjort, at Planeterne, som tilhøre vort Solssystem, have i deres Sammensætning, mange af de Jordarter, Metaller etc., som

udgjøre denne Jord og dens Atmosphære, med andre Ord, de ere sammensatte af samme Materialer som vor Jord. De indstrakte dem ikke engang til Plane-terne, men undersøgte endog Solen, og fuldt det samme Resultat; *) de vendte deres Opmærksomhed til Fix-Stjerne, og ogsaa her opnaaedes det samme Resultat, om end i mindre Grad, paa Grund af deres umaadelige Afstand; ja endog i Mælkevejen er funden nogle af de Elementer, som ere almindelige for denne Jord. Her var altsaa opdaget det Vaand som sammenhæftede Himmelens Hær-iklarer, thi det blev indlysende, saavidt Astronomien paa sit døvende Standpunkt kunde bevise, at Guds Skabelser, om end ikke aldeles, saa dog væsentlig, ere sammensatte af de selv samme Elementer, skjønt de uden Twivl ere mere eller mindre fremkredne paa deres Fuldkom- mensesbane. Dersom altsaa dette er Til-fældet, saa paastaa Filosofen, og vi tro med Nette, at derjom Verdenne ere sammensatte af lige Elementer, er det ikke fornuftigt at antage, at de ere stabte i samme Øjemed, nemlig at være et Hjem for Mennesker, og et Opholdssted for Guds Sonner og Døtre. Thi, der-jom de ere stabte af de samme Elementer, er det naturligt at antage, frasæt lokale og individuelle Ejendommeligheder, at de vilde blive paavirkede paa ganst den samme Maade, og vi maatte da f. Ex. kunne finde de samme Resultater frem-bragte ved Forening af de samme Gas-stoffer paa Venus eller Mars, som paa Jorden. Dersom vi finde Vaand der, kunne vi forvente, at Solens Hede vil fordamppe det; dette vilde danne Skyer; Skyer vilde afgive Regn; Aaer, Stromme og Floder vilde danne, og disse vilde igjen danne Sør. Undersøgelsen med Teleskopet have bekræftet disse Theorier. Mars, der lettere end nogen anden Planet kan undersøges paa Grund af sin Marheds til Jorden, og dens bestregtede Forhold til Solen, har af en Mængde Vidnesbyrd været bevisst at være af samme Bevæffnenhed som Jorden. Astrono-merne finde paa denne røde Planet Oceaner, Sør, Floder, Øer og Fastlande;

Skyer drage gennem dens Atmosphære, og dens Nord- og Sydpol synes ligesom vor at være bedekket med evig Sne, hvilket viser at, ligesom hos os, den akto- toriale Zone er den hedeste. Naar vi indrømme, at dette Alt er bevisst, hvor-meget lettere er det da ikke at tro end ikke at tro, selv uden Hjælp af Alaben- baring, at Mars er et Opholdssted for Menneskes Born. At tanke anderledes, vilde være i højeste Grad i Modstrid med sund Fornuft, og vilde saaledes efterlade det Spørgsmål ubesvaret: For hvilket Øjemed er denne og alle de øvrige Planeter stabte?

Den berømte Astronom, Dr. N. A. Proctor har, paa en meget vellykket Maade sammendraget Alt hvad Astrono-mien lever os, angaaende de øvrige Verdenne. Han siger: „Vi se, at foruden vor Sol, er der Myriader af andre Sole i det uendelige Verdensrum; at disse Sole ere store, faste Legemer, som ere istund til, ved sin Tiltrækningstraf, lige-som Solen at bringe andre Kloder til at bevæge sig omkring dem; at disse Sole ere dannede af Elementer i Lighed med dem som udgjøre vor egen Sol, saa at Verdenne, som dreje sig omkring dem, maas antages at være af samme Bevæffnenhed som denne Jord; og at disse Sole udseende al den Livskraft som vi vide, er nødvendig for Opholdelsen af organiserede væsner paa vor Jord. Er det da ikke fornuftigt at antage, at disse Sole ikke ere stabte for Intet? Dersom dybttenkende Mand have Ret i at antage, at den Lys og Varme, som be-væger sig omkring den, ikke gaar tabt — i Tilfældet med alle Planeterne med Undtagelse af vor lille Jord — ved at blive udgydt, hvor intet Liv opholdes eller nyder godt deraf, da er visstelig Paaf- standen en Million Gange sterkere med Hensyn til Fix-Stjerne. Skjønt vi ikke her, saaledes som i Sol-systemet, vir-kelig kan se de Verdenne, som hvilke vi gjøre Formodninger, fremstille de sig dog klarlig for vorst Sind, forskellig i Stør-relse og Bygningsform, uendeligt forskjel-lige i fysisk Tilstand, men dog uden Undtagelse beboede af Stabninger, af-passede af de Omstændigheder som om-give dem, og at enhver Ting paa den klareste og mest forbauende Maade, bærer Vidnesbyrd om den Almægtiges Bis-dom og Godhed.“

*) Jern, Kobber, Zink, Sedium, Kalsium, Magnesium, Kromium og andre Metaller, ere blevne fundne i Solen, ved at analysere dens Straaler.

„Julestjernen“.

Snart lyder nu Sangen til Julens Fest
Dg alle Guds Børn de bydes til Gjæst;
Det Bud, som blev bragt den Somfri i Løn,
Nu bliver forkyndt i sin Fylde skøn.

Den Stjerne, som tændtes i Bethlehem brat,
Den straaler for Alle, ved Dag og ved Nat;
Men Mange kände den Stjerne ej,
De gaa paa Mørkets den dunkle Vej.

Den Julestjerne blev tændt af Gud,
Dg Bidet fra Zion har Gud sendt ud;
Den straaler over den ganske Jord,
Dg Ordet forkyndes i Syd og Nord.

O Alle, som ere af Israels Blod,
De kan ej staa dens Straaler imod;
Nej, boje de maa deres Kne for Gud,
I Daaben de faa deres Synd tvættet ud.

O milde Fader, o Himmelens Gud,
Lad aldrig den Stjerne slukkes ud,
Men lad den lyse fra Jul til Jul,
At hver en Synder kan komme fra Skul.

Da sjunges der vil paa den ganske Jord:
Halleluja! Herren vor Gud er stor!
Som Englene sang hin Julenat,
Da Stjernen sig viste for Hyrderne brat.

Med Tak for Mislundhed mod os her,
Vi bede din Hellig-Aand være os nær.
Med Tak for Stjernen Du tænde hist,
Vi bede i Navnet Jesus Krist.

Vi bede i Navnet Jesus Krist:
Du være os naadig her og hist,
Dg lad os ret suart til Zion gaa hjem,
Mod Tusindårsriget vi da ile fremi.

Bevar, o Fader, din Gjerning stor,
Du nu oprettet har paa Jord;
Bevar de Mænd, Du i den här sat,
For os de ere en kostbar Skat.

Laura Andersen.

Indhold.

Halvaarskonferencen	81.	Afkomst og Bestikkelse	90.
Levende og døde Profeter	86.	Ewig Straf	91.
Skandinaviens Stjerne	88.	De Stjernerne beboede Verden	93.
Til Præstedommet i Konferencerne	89.	Julestjernen	96.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Vilhelmsen.

Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. G. Bording.